

Er is een tijd

Er zijn van die zeldzame momenten dat de eeuwigheid inslaat in de tijd. Afgelopen zondag (16 X) gebeurde mij dat. Ik was in de achterliggende weken zeer somber over het gehele wereldgebeuren. Soms heb ik dagen de kranten niet gelezen, om maar niet weer te worden geconfronteerd met alle nood en dood. In mijn colleges over de geschiedenis van de twintigste eeuw kon ik er niet aan ontsnappen: immens veel leed en gruwel kwam weer voorbij. Daarnaast was er het eigen kleine lijden van alledag.

Maar zondag zaten we in de kerk en preekte Ds. Paul Visser uit Amsterdam over Prediker 3. Dat gedeelte heeft mij van kinds af aan altijd zeer aangesproken. Ik houd van dat wondere boek in de Bijbel. Prediker 3 gaat over de sequens van dit leven: de wisselslag der tijden. En over God Die 'de eeuw in ons hart heeft gelegd'. In tegenstelling tot de dieren peinzen wij over de geschiedenis. Ook al kunnen we de diepste wegen Gods niet begrijpen, we hebben de onweerstaanbare drang om wel te begrijpen. Tussen die twee spanningsvelden van zwijgen en spreken beweegt zich voor mij ook de christelijke geschiedschrijving. Laten we dat als VCH niet vergeten.

Visser preekte over deze sequens der tijden. Op een gegeven moment kwam hij aan bij de tekst 'God heeft alle dingen schoon gemaakt op Zijn tijd'. Tegenover de heden ten dage in de kerken nogal sterk in zwang zijnde idee dat God met ieders leven een geweldig en uniek plan heeft, liet hij de rafels en barsten en scheuren van het leven overeind staan. De geschiedenis is geen kloppende legpuzzel van een liefelijk Zwitsers alpenweitje. Het is een barre woestijn. De diepte is de diepte en het lijden is het lijden. Maar als in dat alles God inkomt en ons aanraakt - zoals bij Corrie ten Boom in het concentratiekamp of bij een zieke op bed – dan is er een moment dat we aan alle lijden ontstijgen en dan daalt de hemel neer op de aarde. En dat gebeurde mij. De geschiedenis werd een venster op de hemel.